

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

21 sönd efter trefaldighet

”Samhällsansvar”

Jer 29:4-7

Rom 13:7-10

Matt 22:15-22

Ps: 183, 285, 394, 17

Vi lever i en orolig tid. En oro som funnits i ute i världen under lång tid och som nu börjar sprida sig till Sverige, till vårt land. Krig och konflikter som pågått och tycks pågå i det oändliga sätter sitt avtryck även här. Människor söker sig hit i en allt större omfattning utan att det finns beredskap för att ta emot alla, detta kombineras med en oförmåga hos det politiska ledarskapet att fatta beslut. Brist på ledning.

Den senaste tiden har vi också sett flera knivdåd som bygger på konflikt mellan olika grupper. Nu senast i Trollhättan där en elev och en lärare mördades. Ett hatbrott mot invandrare som polisen beskriver det.

Och mitt i allt detta blir vi idag uppmanade att ta samhällsansvar. Jag kan förstå att många känner oro och förvirring. Vad ska vi göra för att förebygga i allt detta? Har vi något särskilt ansvar för samhället?

I Sverige har många vant sig vid att sätta likhetstecken mellan samhällsansvar och betala skatt. Gör man bara det har man gjort det man är skyldig att göra och sen behöver man inte göra mer. Men så länge det politiska läget i regering och riksdag är så låst, kan vi nog inte vänta oss att vårt samhällsengagemang på något sätt ska kanaliseras vidare till dem som behöver det via våra skattekröner.

Men mitt i allt detta ser jag också att många tar ansvar, människor engagerar sig, helt oombedda. Man sitter inte och väntar på ett politiskt ledarskap som aldrig kommer. Och är det inte detta som är det viktigaste samhällsansvaret? Att vi ser behovet och tar tag i saken själva utan skylla ifrån sig på att man ju betalat sin skatt. Sen finns det naturligtvis övergripande frågor som måste hanteras av riksdag och regering. Men det finns väldigt mycket som kan göras utan något nationellt samordnande, mycket samhällsansvar som kan tas utan att vänta på något ”ledarskap”.

Dagens evangelium skulle kunna tolkas som en uppmaning att betala skatt. Och visst ska man betala vad man är skyldig att betala enligt lagen. Men skattefrågan handlade inte om pengar i Israel på Jesu tid, det handlade om principer. Det var inte detta att man tyckte skatterna var för höga, de var i själva verket mycket låga, utan det gällde själva principen. Betalade man skatt var det samma sak som att erkänna den romerska staten, och det var det som många judar vände sig mot.

Frågan gällde alltså om man som jude skulle låta sig bli en del av samhället, eller om man skulle ställa sig utanför. Skulle man delta i samhället med att köpa och sälja och på andra sätt använda sig av det som den romerska staten stod för?

”Hycklare”, säger Jesus. Men varför kallar han dem för hycklare?

Ja det visar sig när han ber om ett mynt, ett sådant som man ju använder när man betalar skatt. Och när de då räcker över en denar så visar de att de egentligen redan besvarat frågan för egen del. För går man omkring med kejsaren mynt på fickan, ja då är man ju inne i systemet. Man är en del av samhället, även det romerska. Man deltar ju i handel, köper och säljer med deras mynt. Och då finns det inte längre någon anledning att vägra betala skatt. Alltså: ge kejsaren det som tillhör kejsaren.

Det frågan gäller för oss idag är alltså om vi kristna ska hålla oss på sin kant eller om vi ska delta i samhället. Och svaret är att som kristna har vi ett samhällsansvar eftersom vi är en del av samhället. Vi är med i systemet och ska inte försöka dra oss undan. Vi har samma skyldigheter och rättigheter som alla andra. Vi ska engagera oss politiskt, socialt och ekonomiskt för att påverka med det vi kan. Hellre det än att ställa oss utanför.

Ordnade samhällen är något gott och för det krävs att alla tar sitt ansvar. Lag och ordning, sjukvård och välfärd, allt detta kräver att man inte bara betalar sin skatt utan också att man engagerar sig på andra sätt.

Mitt i en orolig värld, och ett oroligt Sverige, tror jag att just personligt engagemang är det bästa botemedlet. När man gör det lilla man kan, är det inte bara för samhällets skull utan också för sin egen skull. Jag är övertygad om att en person som tar ansvar för sin lilla omvärld också känner sig tryggare och att upplever sig ha större kontroll över situationen än den som sitter hemma och inget gör.

Vi ska ge kejsaren det som tillhör kejsaren men också Gud det som tillhör Gud säger Jesus. Vad tillhör då Gud? Denaren var präglad av kejsarens bild, därför tillhörde den kejsaren, resonerade Jesus. Men vi, vems bild är vi? Vi är ju Guds avbild! Vi tillhör inte oss själva. Gud har först skapat oss, vi är skapade till hans egen avbild. Sen har han friköpt oss, när han sände sin Son för att friköpa oss från djävulens och syndens makt. Vi tillhör Gud i dubbel bemärkelse. Hela livet är en gåva från Gud.

Ge Gud det som tillhör Gud, uppmanade Jesus fariséerna, och nu uppmanar han oss idag: ge Gud det som tillhör Gud, det vill säga, *dig själv*. Du har Guds bild inom dig, den är visserligen skadad av syndafallet men hela ditt kristna liv har som mål att avbilden mer och mer ska likna urbilden. När du lever ditt liv i överlåtelse åt Gud, då ger du Gud det som tillhör Gud.